

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 8Csp/120/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119268162
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Salajová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2020:6119268162.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Zuzanou Salajovou v spore žalobcu COFIDIS SA, registračné číslo: 325 307 106, 61 Avenue Halley, Parc de la Haute Borne, 59866 Villeneuve-d' Ascq, Francúzska republika, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Einsteinova 11/3677, 851 01 Bratislava-Petržalka, IČO: 50 595 628, právne zast.: Advokátska kancelária Antovszká, s. r. o., so sídlom Bárdošova 2/A, 831 01 Bratislava-Nové Mesto, IČO: 36 866 881, proti žalovanému Z.X. X.N., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XXX, XXX XX S., o zaplatenie 932,28 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 872,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 872,90 eur od 02. 04. 2018 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti súd žalobu o zaplatenie úroku vo výške 55,02 eur a zmluvnej pokuty vo výške 4,36 eur zamietal.
- III. Súd priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 87,26 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal 15. 04. 2019 na súd žalobu, ktorou žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 932,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 932,28 eur od 02. 04. 2018 do zaplatenia a nahradiť mu trov konania a trovy právneho zastúpenia.
2. Podanú žalobu odôvodnil tým, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere č. 920166654. Obsahom úverovej zmluvy bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5 000 eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu uvedeného v zmluve a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý revolvingový úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami a to formou mesačných splátok. Aktuálna výška úverového rámca bola 1 000 eur. Výška mesačnej splátky bola 35,10 eur. Splatnosť mesačnej splátky bola najneskôr k 15. dňu v mesiaci. Žalovaný čerpal finančné prostriedky iba raz v sume 872,90 eur. Nakoľko žalovaný neplnil svoje povinnosti, platiť úver riadne a včas, žalobca 02. 01. 2018 vypovedal Zmluvu o úvere. Následkom uplynutia výpovednej doby bolo ukončenie Zmluvy, na čo bol žalovaný upozornený. Výpovedná doba uplynula 01. 04. 2018. Dňa 01. 04. 2019 bola žalovaná doručená predžalobná upomienka, na ktorú žalovaný nereagoval. Nakoľko žalovaný svoju povinnosť vyplývajúcu zo Zmluvy o revolvingovom úvere doposiaľ nesplnil, žiadne splátky z úverovej zmluvy žalovaný neuhradil, žalobca sa domáha zaplatenia dlžnej sumy prostredníctvom žaloby podanej na súd.

3. Súd mal za preukázané, že došlo k cezhraničnému zlúčeniu spoločnosti COFIDIS, a.s., IČO: 36 816 337 a právnym nástupcom spoločnosti sa stala spoločnosť COFIDIS SA, so sídlom 61 Avenue Halley, Parc de la Haute Borne, 59866 Villeneuve-d' Ascq, Francúzska republika, registračné číslo: 325 307 106.

4. Žalovaný sa k podanej žalobe nevyjadril.

5. V danom prípade je predmetom konania zaplatenie sumy 932,28 eur s prísl. S poukazom k uvedenému súd 25. 02. 2020 v súlade s § 297 a § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku vyhlásil v danej veci rozsudok bez nariadenia pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo uverejnené na úradnej tabuli tunajšieho súdu 20. 01. 2020.

Podľa § 297 Civilného sporového poriadku, súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak

a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa,

b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

Podľa § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku, vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami

6. Keďže boli splnené zákonné podmienky, súd v danej právnej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania.

7. Súd sa oboznámil so žalobou a listinnými dôkazmi predloženými v tomto konaní a to zmluvou o revolvingovom spotrebiteľskom úvere z 13. 07. 2017, výpoveďou zmluvy o úvere a zánikom poistenia, výpisom z účtu žalovaného, výzvou na úhradu, vyjadrením žalobcu a zistil nasledovný skutkový stav veci.

8. Medzi spol. COFIDIS, a. s., a žalovaným bola 13. 07. 2017 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom revolvingovom úvere s výškou úverového rámca 5 000 eur, pričom aktuálna výška úverového rámca bola dohodnutá vo výške 1000 eur, to za podmienok dohodnutých v Zmluve. Zmluva bola uzatvorená na kúpu tovaru u predajcu uvedeného v Zmluve. Prvé čerpania úveru teda bolo viazané na nákup tovaru. Cena tovaru bola 872,90 eur, žalobca financoval celú výšku kúpnej ceny tovaru prostredníctvom úveru. Úver bol žalovanému poskytnutý vo výške 872,90 eur pri fixnej výške úrokovej sadzby 15,08 % p. a., RPMN predstavovala 16,15 %, priemerná RPMN bola 10,94 %. Žalovaný sa zaviazal úver splatiť v 30 mesačných splátkach po 35,10 eur s tým, že splatnosť mesačnej splátky bola k 15. dňu v mesiaci. Prvá mesačná splátka bola splatná 15. 08. 2017. Konečná splatnosť úveru bola 15. 01. 2020. Celková čiastka k zaplateniu bola 1 053 eur.

9. V zmysle čl. 1.1 Zmluvy, predmetom Zmluvy o úvere je poskytnutie revolvingového spotrebiteľského úveru veriteľom klientovi do výšky schváleného rámca za podmienok dohodnutých v Zmluve o úvere. Klient je povinný poskytnutý revolvingový úver vrátiť, zaplatiť dohodnuté úroky, poplatky a prípadné sankčné nároky veriteľa vzniknuté v dôsledku porušenia povinnosti klienta plniť ďalšie povinnosti dohodnuté v Zmluve o úvere.

V zmysle čl. 5.2 Zmluvy, klient sa zaväzuje riadne a včas splácať poskytnutý revolvingový úver, a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok. Veriteľ splátku použije na úhradu splatných záväzkov klienta. Dohodnuté úroky revolvingového úveru sú splatné mesačne, v posledný deň kalendárneho mesiaca, ak nie je dohodnuté inak. Splátka úveru zahŕňa dohodnuté úroky z revolvingového úveru, príslušnú časť istiny čerpaného revolvingového úveru a prípadné poplatky.

V zmysle čl. 7.2 Zmluvy; veriteľ je oprávnený v prípade porušenia povinností klienta splácať poskytnutý úver riadne a včas, požadovať od klienta zaplatenie úrokov z omeškania v zákonom stanovenej výške odo dňa nasledujúceho po dni, kedy došlo k omeškaniu klienta so splácaním revolvingového úveru, zmluvnú pokutu vo výške 1,625 % mesačne z každej dlžnej splátky úveru, s ktorou sa klient dostal do omeškania o viac ako 12 dní a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 OZ

a klient je povinný úroky z omeškania, zmluvnú pokutu a náklady spojené s uplatnením pohľadávky zaplatiť.

V zmysle čl. 7.1 Zmluvy, ak klient riadne a včas nespláca svoje záväzky voči veriteľovi, je veriteľ oprávnený

- a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť revolvingového úveru vrátane príslušných úrokov a poplatkov v lehote a s účinnosťou, ktorú určí veriteľ vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti,
- b) vypovedať zmluvu o úvere, pričom výpovedná doba je dva mesiace a začína plynúť v 1.deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola klientovi výpoveď zaslaná
- c) zastaviť ďalšie čerpanie revolvingového úveru

10. Žalobca Výpoveďou zmluvy o úvere a zániku poistenia z 02. 01. 2018 v súlade s VOP vypovedal zmluvu. Dlh žalovaného k tomuto dňu vyčíslil na sumu 932,28 eur a poučil, že uplynutím výpovednej doby sa zmluva o úvere končí. Výpovedná doba uplynula 01. 04. 2019.

11. Žalobca predžalobnou výzvou z 01. 04. 2019 vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 932,28 eur. Žalovaný na predžalobnú výzvu žiadnym spôsobom nereagoval.

12. Žalovaný z úverového rámca celkovo vyčerpal čiastku 872,90 eur. Z histórie platieb žalovaného vyplynulo, že neuhradil žiadnu splátku v prospech žalobcu.

13. Žalobca vo svojom vyjadrení doručenom súdu 19. 02. 2020 uviedol, že na podanej žalobe trvá v celom rozsahu. Žalovanému poskytol úver v sume 872,90 eur, pričom žalovaný neuhradil žiadnu sumu, preto má nárok na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov. Žalobca dojednal so žalovaným odplatu, t.j. úrok za poskytnutý úver vo výške 15,08 % ročne a takto dojednaná výška úroku bola dojednaná v súlade s právnou úpravou týkajúcou sa ochrany spotrebiteľa. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, tak táto bola dojednaná v čl.7, bod 7.2 Zmluvy a to vo výške 1,2625 % mesačne z každej dlžnej splátky úveru, s ktorou sa klient dostal do omeškania o viac ako 12 dní. Celkovo zmluvná pokuta predstavuje sumu 4,36 eur. Mal za to, že boli splnené zákonné podmienky, a to že bola dojednaná písomne a výška zmluvnej pokuty je primeraná s ohľadom na výšku dlhu, ako aj povinnosti, ktorú zabezpečovala. Preto nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty považoval za dôvodný. Uplatnil si náhradu trov konania.

14. Podľa § 261 ods. 3, písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka platného a účinného v rozhodnom období (ďalej Obchodný zákonník), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení vecí (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

Podľa § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

Podľa § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

15. Podľa § 52 ods. 1 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy; spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods.2 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy; ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 1 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy; za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

Podľa § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

16. Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov; spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) a § 10 ods. 1 písm.

b) a c) alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,

f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,

g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

Podľa § 19 ods. 2 zákona, na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom zahŕňajúce aj všetky plnenia súvisiace s poskytnutým spotrebiteľským úverom nad rámec poskytnutého spotrebiteľského úveru poukazované veriteľovi alebo akejkoľvek tretej osobe s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere; náklady na vedenie platobného účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom. Ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere použijú sa na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov celkové náklady spotrebiteľa podľa prvej vety s výnimkou iných skutočných nákladov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť predávajúcemu, okrem kúpnej ceny za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver.

17. Podľa ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky, uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

18. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods.1 a 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak sa počas trvania omeškania zmení základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky a ak je to pre veriteľa výhodnejšie, výška úrokov z omeškania je o 7 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka, v ktorom trvá omeškanie; táto základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky sa použije počas celého tohto polroka je dvojnásobok úrokovej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku.

19. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu

založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

Zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

20. Súd na základe vykonaného dokazovania tak mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovanému bol poskytnutý revolvingový úver s úverovým rámcom a s dohodnutou mesačnou splátkou úveru. 01. 04. 2019 došlo k vypovedaniu zmluvy a uplynutiu výpovednej doby. Jednotlivými výbermi, konkrétne jedným výberom podľa vyjadrenia žalobcu, žalovaný odčerpал finančné prostriedky vo výške 872,90 eur a v prospech žalobcu žalovaný neuhradil žiadnu sumu. Uvedené skutočnosti neboli sporné.

21. Uzavretá úverová zmluva je zmluvou o revolvingovom spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§ 1 ods. 2 zákona). Podľa citovaného zákona obligatónou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k), l) zákona). V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona absencia vyššie uvedených údajov nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

„Súdu prvej inštancie teda nemožno nič vytknúť, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorý predpokladá ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch videl v absencii predpokladov použitých na výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch). K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca namieta formalistický výklad súdu, tak odvolací súd dáva do pozornosti, že obligatónou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery.“ rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 z 11. 05. 2017.

Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/124/2016 z 03. 11. 2016, sp. zn. 3Co/7/2017 z 06. 04. 2017.

22. V danom prípade zmluva o úvere obsahuje len uvedenie výšky RPMN 16,15 %, avšak predpoklady použité na výpočet RPMN priamo v zmluve uvedené nie sú, rovnako ako v zmluve nie je uvedený vzorec na výpočet RPMN. Je len odkaz, že pri výpočte boli použité predpoklady uvedené v tejto tabuľke vyššie. Jedná sa o obligatónu náležitosť zmluvy, ktorého absencia má následok, ktorý priamo upravuje zákon č. 129/2010 Z. z., v § 11 ods. 1 písm. b), a to, že úver je bez úrokov a bez poplatkov.

Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

V predmetnej zmluve bola uvedená RPMN vo výške 16,15 %, pričom podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 19,51 % (výpočet súd realizoval prostredníctvom kalkulačky http://ekonomika.sme.sk/kalkulacky/spotrebiteľsky-úver-rpmn_psn.php#axzz4grmAykL8). Súd pri tomto výpočte vychádzal z výšky úveru 872,90 eur, výšky splátky úveru 35,10 eur a ich počtu 30. Z daného vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku.

23. Pokiaľ ide o ďalšiu podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere ust. § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z., súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že zmluva neobsahovala náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z. Keďže zmluva neobsahuje rozčlenenie splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Uvedený nedostatok nemožno odstrániť ani odkazom na možnosť spotrebiteľa vyžiadať si amortizačnú tabuľku, z ktorej členenie ním uhradenej splátky na istinu, úroky a ostatné poplatky je zrejme.

Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch a to jeho vyššie uvedených ustanovení je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. 09. 2012, sp. zn. 17Co/151/2012).

Musí byť bez akýchkoľvek pochybností ustálené, že účelom uvedenej právnej úpravy je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Spotrebiteľ má byť totiž informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch súvisiacich s úverom. Žalobca pritom ako dodávateľ má zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný v predmetnom prípade však túto možnosť nemal, keďže výška úrokov a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/245/2010).

Súd poukazuje, že obdobný právny názor bol vyslovený aj rozhodnutím Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C/118/2015 z 09. 02. 2016, Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 9C/70/2015 z 02. 02. 2016, Okresného súdu Prešov sp. zn. 28C/91/2015 z 10. 02. 2016, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/430/2015 z 27. 09. 2016, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/403/2016 z 12. 10. 2016, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/397/2016 z 26. 01. 2017, Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5Csp/28/2016 zo 07. 03. 2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/66/2015 z 01. 12. 2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/198/2016 z 29. 11. 2016, Okresného súdu Levice sp. zn. 14Csp/84/2016 z 26. 04. 2017, Okresného súdu Čadca sp. zn. 12Csp/50/2016 z 11. 04. 2017, Okresného súdu Trenčín sp. zn. 20Csp/19/2016 z 05. 04. 2017, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/39/2017 z 26. 04. 2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/108/2016 z 29. 05. 2017.

24. Ako vyplýva i z vyjadrenia žalobcu, splátka úveru bola síce vždy v rovnakej výške, avšak plnenie z tejto splátky bolo započítavané na úroky a istinu v rôznej výške v závislosti od intervalu úverového vzťahu, kedy k plneniu došlo. Na začiatku úverového vzťahu totiž najväčší podiel celej splátky tvoril úrok a na konci úverového vzťahu zase istina.

Za danej situácie spotrebiteľ v čase uzatvárania úverovej zmluvy a ani v priebehu trvania zmluvného vzťahu nemal vedomosť o tom, z akých položiek a v akej výške pozostáva navýšenie úveru a hoci mal určenú povinnosť plniť splátku v dohodnutej výške, nemal možnosť oboznámiť sa pred uzavretím zmluvy, ako bude táto splátka rozčlenená, pokiaľ ide o splácanie istiny úveru, ako aj úrokov z úveru a ďalších poplatkov. Spotrebiteľ má teda splácať istinu úveru a zároveň platiť odmenu veriteľovi vo forme úrokov, avšak pred uzavretím zmluvy a ani v zmluve samotnej nemá možnosť sa oboznámiť sa, a akej výške bude mesačne splácať svoj dlh a v akej výške bude platiť odmenu veriteľa. Veriteľ až počas

samotného splácania priraduje plnenie na splátku istiny a na splátku odmeny bez toho, aby do toho mohol spotrebiteľ akokoľvek zasahovať.

Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy žalobcu a žalovaného bola aj výška, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová výška, počet a termín splátok sa viaže ku každej tam z uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačne, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termín splátok.

25. Je potrebné tiež uviesť, že zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, t. j. 13. 07. 2017 namiesto sankcie neplatnosti zmluvy sankcionoval veriteľa tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov /§ 11 ods. 1 písm. b)/. Jednou z povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia /§ 9 ods. 2 písm. k)/. Zákonom stanovené presné členenie a uvedenie jednotlivých častí úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň, aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať aj nároky, na ktoré nemá právo. Žalobca ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o výške úrokov a poplatkov, čo zároveň umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku, a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené. Žalovaná však túto možnosť nemala, keďže výška úroku a poplatkov nie je uvedená v zmluve o úvere.

26. Súd má vedomosť o právnom názore, vyjadrenom v Rozsudku Súdneho dvora EÚ z 09. 11. 2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová.

V uvedenej právnej veci Súdny dvor EÚ vo svojej odpovedi na 1. otázku uviedol, že Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - Zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitosťiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa.

V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takomto prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že

žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.

Súd preto musí skúmať, či môže Smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad *contra legem* a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona *contra legem*.

27. Súd je preto názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 ods. 1 písm. b) tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Súd v súlade s rozsudkom Súdneho dvora z 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 ešte uvádza, že zmluva o úvere, resp. jej náležitosti nemusia byť obsiahnuté na jednom dokumente, avšak, vzhľadom na platnú právnu úpravu, dokumenty, v ktorých sú obsiahnuté náležitosti podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, musia mať písomnú formu, ktorá pre svoju platnosť vyžaduje podpis účastníka zmluvného vzťahu. Súdny dvor v uvedenom rozsudku uviedol, že „článok 10 ods. 1 a 2 smernice 2008/48 v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10. ods. 2 smernice.“ Podľa čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice má zmluva zrozumiteľne a stručne uviesť dĺžku trvania tejto zmluvy.

28. Rovnako súd má vedomosť o uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, avšak poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 31. 05. 2018 sp. zn. 19Co/20/2018, rozsudky Krajského súdu v Prešove z 05. 04. 2018 sp. zn. 3Co/32/2018, Krajského súdu v Prešove z 01. 03. 2018 sp. zn. 9Co/164/2017, Krajského súdu v Prešove z 25. 04. 2018 sp. zn. 7Co/155/2017. Mimo iného z uvedených rozhodnutí vyplýva, že „Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

29. Žalobca si v konaní uplatnil aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 4,36 eur a to v zmysle Zmluvy. Súd aj v tejto časti považoval žalobu za nedôvodnú.

Tak, ako bolo dohodnuté znenie zmluvnej pokuty, vôbec nerozlišuje závažnosť porušenia tej ktorej zmluvnej povinnosti a z tohto hľadiska aj primeranosť zmluvnej pokuty k porušeniu tej ktorej zmluvnej povinnosti. Nerozlíšenie medzi porušením zmluvnej povinnosti a výškou pokuty znamená neurčitosť dohody o zmluvnej pokute. Takúto neurčitosť znamená aj nejednoznačnosť vyjadrenia toho, ktoré porušenie zmluvnej povinnosti znamená nárok na zmluvnú pokutu v uvedenej výške.

Znenie dohody o zmluvnej pokute akoby naznačovalo, že existuje závažné porušenie a menej závažné porušenie zmluvných povinností, pričom ale nie je rozlíšené, v akej výške sa bude nárokovať zmluvná pokuta za to ktoré porušenie zmluvných povinností. Súd má za to, že v danej veci dohoda o zmluvnej pokute je pre neurčitosť neplatná.

Na základe uvedeného súd má za to, že v danej veci dohoda o zmluvnej pokute pre neurčitosť je neplatná, preto súd žalobu v tejto časti, vrátane úroku z omeškania, zamietol.

Navyše uplatnenie práva na zmluvnú pokutu ako právny úkon, ak má byť relevantný, musí zodpovedať kritériám, ktoré právna norma vyžaduje pre platný právny úkon. Uplatnenie práva na zmluvnú pokutu musí byť realizované určito a zrozumiteľne tak, že subjekt uplatňujúci právo na zmluvnú pokutu musí definovať, ktoré konkrétne porušenie zmluvných povinností sankcionuje a predovšetkým musí preukázať aj to, že k porušeniu zmluvných povinností skutočne došlo.

Zmluvy sú uzatvárané vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy a teda i dojednanie o zmluvnej pokute podstatným spôsobom neovplyvňuje. Nejde teda o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalobcu ako dodávateľ zmluvnú pokutu so žalovaným ako spotrebiteľom osobitne nevyjednával, pretože zmluvná pokuta je súčasťou formulárovej zmluvy. Žalobca pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania (pozri výpis z Obchodného registra na spoločnosť žalobcu a vymedzený predmet činnosti) a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka). Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k prístupiu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Aj v tomto konkrétnom prípade žalovaný nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť. Žalovaný ako spotrebiteľ si zmluvnú pokutu osobitne nevyjednal vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým podmienkam. K základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách, Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu.

Zmluvné dojednania obsiahnuté v zmluve spotrebiteľskom úvere, týkajúce sa zmluvnej pokuty považuje súd za neprijateľné zmluvné dojednania, ktoré spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V prípade, že ide o spotrebiteľský vzťah, musí ísť o takú zmluvnú pokutu, ktorá obstoje v rámci povinnej súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu, so zreteľom na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy a v neposlednom rade i so zreteľom na sankcionovanie nesplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy. Preto by nemal byť v spotrebiteľskej veci už pri samotnom uzatváraní zmluvy prísnejšie alebo výlučne sankcionovaný zmluvnou pokutou len jeden účastník zmluvy, a to spotrebiteľ, teda výrazne v neprospech jedného účastníka zmluvy.

Tak, ako je dojednaná zmluvná pokuta v zmluve, ju považuje súd za neprimeranú sankciu. Dodávateľ vôbec nerozlišuje situáciu, akú cenu služieb spotrebiteľ nezaplatí, t. j. či nezaplatí napríklad len cenu dojednanej mesačnej splátky alebo nezaplatí cenu v dôsledku prekročenia tejto sumy aj niekoľkonásobne vyššiu (v tomto smere dodávateľ až do prerušenia služby spotrebiteľa nijako

neobmedzuje). Ďalším aspektom je aj samotná výška zmluvnej pokuty, ktorú súd považuje za neprimerane vysokú sankciu za nesplnenie povinností, ku ktorým sa zaplataenie zmluvnej pokuty dojednálo. Je pritom zrejmé, že žalobca odvíja právo na zaplataenie zmluvnej pokuty od nesplnenia povinnosti uhradiť veriteľovi celkovú čiastku úver v lehote dohodnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

30. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že dôvodný je iba nárok žalobcu na zaplataenie nesplatenej istiny úveru vo výške 872,90 eur a preto žalovaného zaviazal na zaplataenie tejto sumy. V prevyšujúcej časti, t. j. o zaplataenie sumy 55,02 eur titulom úroku a sumy 4,36 eur titulom zmluvnej pokuty, súd žalobu zamietol.

31. Tým, že žalovaný neuhradil dlžnú sumu riadne a včas, dostal sa do omeškania s plnením peňažného dlhu a žalobcovi vznikol nárok na zaplataenie úroku z omeškania. Žalobca si uplatnil nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne a súd je toho názoru, že takto uplatnená výška úroku z omeškania je v súlade s platnou právnou úpravou. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 02. 04. 2018, teda dňom nasledujúcim po dni uplynutia výpovednej doby.

32. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V danom prípade bolo predmetom konania zaplataenie sumy 932,28 eur s prísl. Súd žalobe v časti o zaplataenie sumy 872,90 eur s príslušenstvom vyhovel, v časti v zaplataenie sumy 59,39 eur, žalobu zamietol. Žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 93,63 % a žalovaný v rozsahu 6,37 %. Teda medzi pomerom úspechu žalobcu a jeho neúspechom, je rozdiel v jeho prospech a žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania.

Vzhľadom na pomer úspechu v konaní preto súd v zmysle uvedených zákonných ustanovení priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 87,26 %. O výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.